

Tanulói beszámoló

Egy szokásos osztályfőnöki órán Szabados Erika tanárnő egy olyan kérdéssel fordult felénk, hogy kinek lenne kedve a felvételizőket segíteni a felvételi napján. Meglepően sok osztálytársam jelentkezett a feladatra, de végül mind a 12-en engedélyt kaptunk. Személy szerint izgatottan vártam ezt a napot. Mivel tudtam, hogy tavaly én milyen érzelmekkel vártam a felvételi napját. Ideges voltam akkor, hiszen úgy éreztem, ettől a két órától függ a következő négy évem. Aznap reggel, mikor már kilencedikesként megérkeztem, mint segítő, egy sereg rémült arcot láttam, akik alig várták, hogy túl legyenek a felvételi izgalmain. Sokan eltévedtek hatalmas iskolánkban, amiben még 5 hónap után én is képes vagyok elkavarodni. Az eligazításon kívül segítettünk még padokat vinni egy terembe, ahol éppen kevesebb volt. Mikor megkezdődött az első 45 perc két osztálytársammal izgatottan vártuk, most mi fog történni. Voltak, akik kissé rosszul is lettek. Rájuk végig figyelni kellett, ha kijöttek a vizsgatermükből. Amikor letelt az első határidő kíváncsian kerestem éppen felvételiző barátaim, és érdeklődtem, hogy mégis milyen volt idén a magyar. Szerencsére, jól ment nekik, ettől megnyugodtam, de már kezdődött is a matek. Itt már kicsit untuk magunkat, nehezen tudtunk csendben maradni. Végül pakoláztunk, összekészítettük a holmink, hogyha lehet, már tudjunk is indulni. Miután az utolsó másodpercek is leteltek millió diák sietett a szüleikhez, barátaikhoz. Mi még a padokat visszacipeltük, és megvártuk még mindenki kiözönlük a termék sokaságából. Elkészöntem két osztálytársamtól, és egy felvételit író barátomhoz siettem, majd vele együtt indultam haza. Érdekes érzés volt, hogy nem én írtam felvételit, kicsit fura volt és tudatosult bennem hogy egy korszak véget ért, hogy innen nincs hátra csak előre. Hát így telt ez a szombati napunk a közösségi szolgálat jegyében.

9.B osztályból